

Tình yêu muộn màng

Nàng không yêu chàng. Bởi vì xuất thân bần hàn, bởi vì cần trả nợ, mà nàng lấy chàng.

Khi ấy, nàng đã đem mình đi bán được ba vạn đồng (tương đương 60 triệu VNĐ ): một vạn trả tiền chữa bệnh cho cha, một vạn đồng nuôi em trai ăn học, còn một vạn nữa, trả những món nợ của gia đình.

Chàng khi ấy, là người có tiền ở trong làng, vợ đã chết, có một cô con gái, chàng lớn hơn nàng 20 tuổi. Chàng có tiền, làm nghề buôn bán ở làng quê, muốn đi bước nữa, tái hôn với một người vợ kế hiền dịu, xinh đẹp, nàng rất phù hợp.

Đêm tân hôn, nàng khóc ròng suốt đêm. Chàng cũng biết nàng ngại ngần với mình, mọi việc đều rất cẩn trọng, và dỗ nàng như dỗ dành trẻ con.

Khi ấy, nàng giúp chàng mở cửa hàng, hàng ngày báo cáo sổ sách với chàng, khoản nào cũng tính toán rõ ràng.

Chàng nói: “Giữa vợ chồng, thật ra không cần rõ ràng, rạch ròi như thế”.

Câu nói ấy, khiến cho nàng cảm thấy ấm áp trong lòng bởi vì khi đi qua nhà hàng xóm, có người nói với chàng, cần chú ý đến vợ của mình, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, không nên để cho nàng quản lý tiền nong, nếu không sau khi đã thả chim câu ra, thì hối hận không kịp.

Lúc mới đầu, nàng thật sự không biết chàng có bao nhiêu tiền. Mỗi khi đi gửi tiền vào ngân hàng trở về, chàng đều để biên lai vào trong ngăn kéo cuối cùng, sau đó khóa lại.

Động tác ấy làm đau lòng nàng vô cùng, nàng chỉ sống lẳng lặng âm thầm, trong lòng chỉ toàn nhớ đến người yêu thuở tóc còn để chỏm. Nàng nghĩ, chẳng qua nàng chỉ đền ơn đáp nghĩa mà thôi.

Một ngày vào mấy tháng sau, chàng đột nhiên trao chìa khóa cho nàng, rồi nói với nàng: “Trong này là tiền tiết kiệm của chúng ta, mười vạn đồng, mật mã là ngày sinh của em”.

Nàng ngậy người ra, cảm thấy nóng ran cả lòng. Nàng không phải là một người đàn bà coi trọng đồng tiền, nhưng, vì người chồng coi trọng nàng như vậy, thậm chí tất cả mọi chuyện đều không giấu giếm nàng cái gì, nàng cảm thấy mình thật sự là vợ của chàng.

Từ hôm ấy trở đi, nàng bắt đầu hăng hái bán hàng, tất cả những việc mà mình có thể làm thì tuyệt đối không thuê mướn người khác. Hơn nữa, nàng không cần báo cáo thu chi hàng ngày nữa, bởi vì, nàng đã trở thành người chủ cái gia đình này.

Ngày hôm ấy, nàng và chàng đi ngang qua đường nhựa, đột nhiên một chiếc xe mô tô mất tay lái, lao tới. Chàng đẩy nàng qua một bên, còn chàng bị xe mô tô đâm vào, cánh tay bị gãy tại chỗ, một đầu xương rất lớn lòi ra ngoài. Nàng chồm đến ôm chầm lấy chàng, trong giây lát ấy, nàng coi chàng là người thân của mình.

Chàng lại an ủi nàng: “Không sao, tôi xấu số, nhưng gãy đâu cũng không quan trọng. Nhưng em còn trẻ mà gãy chân thì thật là khó coi!”.

Nước mắt của nàng tự dưng trào ra, đây là lần đầu tiên, nàng chảy nước mắt vì chàng.

Trước đây, nàng vẫn luôn luôn cho rằng mình không có tình yêu nữa, từ khi kết hôn đến giờ, chỉ luôn luôn ứng phó với chàng. Song, từ hôm ấy, nàng bắt đầu toàn tâm toàn ý chăm lo săn sóc chàng.

Nàng dần dần biết chàng thích ăn những món gì, thích mặc quần áo màu gì. Nàng biết chàng buổi sáng thích uống một cốc cà phê đặc, buổi tối thích ăn một loại hoa quả, đó là thói quen của chàng. Mà trước đó, nàng không hề để ý tới.

Mà trước sau, chàng đều thật lòng đối xử với nàng, mua cặp tóc, mua váy mới xuất hiện trên thị trường, thậm chí mua cả băng vệ sinh cho nàng. Từng việc làm nhỏ nhoi một, nàng dần dần mềm lòng, cuộc sống cơm áo gạo tiền, sinh hoạt vợ chồng, từ lâu đã mang màu sắc của tình yêu.

Hình như có ai đó đã nói rằng: Trái tim xúc động đầu tiên có thể là dung

nhân, nhưng tổ ấm cuối cùng, lại bởi vì khói lửa và hơi thở của cuộc sống thường ngày.

Sau khi kết hôn được một năm rưỡi, nàng mang thai, nôn mửa rất ghê. Chàng cuống cả lên, suốt ngày ở bên cạnh nàng, nàng nôn mửa, chàng bèn dọn, có lúc nôn vào nửa đêm. Chàng thức dậy dọn dẹp xong, luộc trứng gà bắt nàng ăn hết, bởi vì chàng lo sợ nàng kiệt sức.

Khi sinh con, mẹ vợ sang. Trước kia, mẹ vẫn cho nàng không hạnh phúc, nhưng khi chứng kiến cảnh sinh nở, mẹ nàng nói: “Con ơi! Con lấy đúng người đấy!”.

Trong những người chồng ngồi chờ ngoài phòng sản, chỉ có một mình chàng bước chân tới hỏi hộ lý: “Vợ tôi thế nào?”.

Còn những người chồng khác đều hỏi: “Sinh con trai hay con gái?”.

Ngay câu hỏi khác mọi người của chàng, đã khiến cho nàng cảm kích vô cùng. Trong lòng chàng, nàng quan trọng hơn con rất nhiều. Khi biết nàng an toàn khỏe khoắn, chàng mới hỏi:

- Con cũng khỏe chứ? Con trai hay con gái?

Nàng biết chàng đã có con gái rồi, thật ra muốn có một đứa con trai.

Nhưng, sau khi nghe thấy sinh con gái, chàng ráng nói cứng: “Con gái, hay quá! Con gái cưng của mẹ, đến khi mình già, sẽ có người sớm tối bên cạnh hầu hạ mình! Em thử nghĩ xem! Tôi lớn hơn mình hai mươi tuổi, sớm muộn sẽ có một ngày, tôi ra đi trước, cho nên con gái vẫn tốt hơn chứ!”.

Nàng ôm chàng vào lòng, chỉ kêu một câu:

“Ông xã!”.

Nếu như trước kia, nàng vẫn có suy nghĩ khác, vẫn muốn cùng với người yêu thời thơ ấu chạy trốn đến một nơi khác. Thế mà bây giờ, trong lòng nàng chỉ có một người đàn ông này.

Trên đời này, có một tình cảm đẹp nhất, vượt lên trên tình cảm nam nữ,

không chỉ đơn thuần là tình yêu, mà trong đó còn có ân, có tình, có nghĩa!